

РЕШЕНИЕ

№ 6256

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7562** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на Е. В. Б., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния си представител адв. С. К., срещу решение № 20138436 от 14.06.2021 г. по НАХД № 16609 / 2020 г., 13 състав по описа на СРС, НО. С обжалваното решение е отхвърлена жалба на Б. срещу заповед за задържане на лице № 3382зз – 1460 от 23.11.2020 г. на инспектор в 07 РУ – СДВР.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на атакуваното решение. Твърди се, че същото е постановено в нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила, както и необоснованост – касационни основания по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК. Навеждат се доводи, че СРС неправилно упражнява съдебен контрол. Посочено е, че в издадения административен акт (заповед за задържане) липсва описание на фактическата обстановка. В него е посочено само цифрово изписване на чл. 194, ал. 1 НК. Посочено е още, че в конкретния случай липсват данни към момента на задържането на Е. Б. да има съпричастност към извършено престъпление по чл. 194, ал. 1 НК.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. С. К.. Адвокат К. поддържа касационната жалба. Излага доводи, че след като доверителката ѝ на

23.11.2020 г. е била изследвана с полиграф, резултатът не е изготвен към датата на връчване на заповедта. Освен посоченото престъпление по чл. 194, ал. 1 НК, няма други факти и обстоятелства, за да се обоснове причината за задържането на доверителката Й. Претендира разноски по делото. Представя списък на разноските по делото.

Ответникът – В. Д. Д., полицейски орган при 07 РУ – СДВР, редовно уведомен, не се явява. Представя се от юриконсулт Н. Г.. Оспорва касационната жалба. Представени са писмени бележки. В тях ответникът по касационната жалба, чрез юриконсулт Н. Г., излага доводи, че заповедта е мотивирана. В конкретния случай по преписката е налице докладна записка, в която са развити фактическите обстоятелства, обусловили необходимостта от издаването на акта, а именно отнемане на сумата от 166 000 лева от заведение, в което задържаното лице е работило. Излагат се съображения, че за прилагането на принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, които установяват по категоричен начин вината на лицето, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно установено. В писмените бележки е посочено още, че понятието „данни“ по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не съвпада с „достатъчно данни“ по смисъла на чл. 212, ал. 1 НК. Претендира се юриконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор Куман Куманов. Счита жалбата за неоснователна, а решението на СРС за валидно, допустимо и правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение от 14.06.2021 г., постановено по административно дело № 16609 / 2020 г., Софийски районен съд, НО, 13 състав, е отхвърлил жалбата на Е. В. Б. срещу Заповед за задържане на лице № 3382зз-1460 от 23.11.2020 г. на инспектор в 07 РУ – СДВР.

За да постанови решението си СРС е събрал по делото писмени доказателства. Провел е разпит на свидетели. Разпитани са ответникът по жалбата – полицай Д.; св. М., св. С.. Въз основа на тези доказателства и доказателствени средства СРС е приел, че са налице предпоставки жалбата на Б. срещу заповед за задържане на лице № 3382зз – 1460 от 23.11.2020 г. на инспектор в 07 РУ – СДВР да бъде отхвърлена.

На основание чл. 220 от АПК, настоящата касационна инстанция приема за доказани и установени фактите, изложени от първоинстанционния съд и въз основа на тях възприема следната фактическа обстановка:

Със заповед № 3382зз – 1460 от 23.11.2020 г. на инспектор в 07 РУ – СДВР В. Д. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в 17:20 ч. Е. В. Б. е задържана за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 07 РУ – СДВР. Като фактическо основание за задържането е посочено: установяване на съпричастност към престъпление по чл. 194, ал. 1 НК по досъдебно производство № 1781 / 2020 г. по описа на 07 РУ – СДВР. Е. Б. е освободена на 24.11.2020 г. в 15:30 ч.

Досъдебното производство под № 1781 / 2020 г. е било образувано за това, че на 19.11.2020 г. от заведение „Харем В.“, на адрес: [населено място], [жк], [улица], са отнети чужди движими вещи – плик с парична сума в размер на 166 000 лева от владението на Р. Х. без негово съгласие с намерение противозаконно да се присвоят.

Е. Б. работела като сервитьорка в заведението по това време, поради което на 23.11.2020 г. била разпитана като свидетел и подложена на полиграфическо изследване. На същата дата е извършено претърсване на обитаваното от Б. жилище.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена срещу подлежащ на оспорване акт, в рамките на преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна с правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР заповедта за задържане на лице трябва да е издадена в писмена форма, а алинея 2 на същата разпоредба посочва какво трябва да е съдържанието на самата заповед, а именно – името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73, както и правата на задържаното лице. В мотивите на решението на първоинстанционния съд правилно е посочено, че в случая е спазена предвидената от закона форма, така както предвижда чл. 74, ал. 1 от ЗМВР – издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата ѝ, като в същата са вписани името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните, индивидуализиращи задържаното лице – три имена, ЕГН и адресна регистрация, фактическите и правните основания за задържането, датата и часът за задържането. Разяснени са правата на задържаното лице и му е връчено копие от заповедта.

Не се споделят доводите на касатора, че СРС неправилно е упражнил съдебен контрол върху оспорената заповед. Съдът е приел, че в оспорената заповед като фактическо основание за издаването ѝ (чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК) е посочено: установяване на съпричастност към престъпление по чл. 194, ал. 1 НК по досъдебно производство № 1781 / 2020 г. по описа на 07 РУ – СДВР. Споделят се мотивите на СРС, че мотивите за издаване на административния акт могат да бъдат изложени и отделно и в други документи от административната преписка.

Споделят се мотивите на СРС, че за прилагането на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 7 ЗМВР, не е предвидено да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК, а още по-малко е необходимо престъплението да е безспорно и окончателно установено. Задържането може да се осъществи с цел изясняване на определени факти. В този смисъл не се споделят доводите на касатора, че разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР предполага наличието на достатъчно данни по смисъла на чл. 207, ал. 1, вр. чл. 211, ал. 1 НПК. В случая става въпрос за разпоредби от различни нормативни актове. „Достатъчните данни“ по смисъла на чл. 211 НПК са едно от условията за образуване на досъдебно производство. Компетентността за образуване на досъдебно производство принадлежи на прокурора, а в неотложни случаи на разследващите органи. Тази компетентност не може да бъде упражнена от полицейски органи. Компетентността на полицейските органи в хипотеза на задържане е очертана в чл. 72 ЗМВР. Тя от своя страна не може да бъде упражнена от прокурор. Ако са налице данни по отношение на конкретно лице за извършено престъпление, полицейски орган може да издаде заповед за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, в зависимост от особеностите на случая. Още повече в конкретния случай досъдебно производство е било вече

образувано, тоест преценката за наличието на достатъчно данни е извършена.

Софийски районен съд е изложил мотиви, че принудителната административна мярка е съобразена с целта на закона, като е спазен принципът за съразмерност при упражняване на правомощията на административните органи.

Спазен е максималният срок на задържане, а именно – 24 ч. Е. Б. е задържана на 23.11.2020 г. в 17:20 ч., а е освободена на 24.11.2020 г. в 15:32 ч.

В хода на производството са приложени доказателства за компетентност на органа, издал оспорената заповед.

С оглед гореизложеното настоящата съдебна инстанция не намира основание за отмяна на атакуваното съдебно решение по смисъла на чл. 209 АПК, поради което касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора и след като ответникът е претендирал разноски, такива следва да се присъдят в негова полза. Касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Касационният състав констатира, че по делото от касатора не са представени, доказателства за заплащане на дължимата държавна такса в размер на 70 лв., на основание чл. 227а, ал. 1 от АПК, поради което същият следва да бъде осъден да я заплати.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1-во, предложение 1 от Административнопроцесуалния кодекс, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20138436 от 14.06.2021 г. по НАХД № 16609 / 2020 г., 13 състав по описа на СРС, НО.

ОСЪЖДА Е. В. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 100 лв. /сто лева/, представляващи разноски в касационното производство.

ОСЪЖДА Е. В. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 70 лв. /седемдесет/ по сметка на АССГ, представляваща дължимата държавна такса за разглеждането на касационната жалба.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ:

1